Ч. 212. Пятниця 2 жовтня (19 вересня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краєвого сойму. — Положенє в Люблянї.

Вчерашне засїданє краєвого сойму розпочало ся о год. $10^1/_2$. По відчитаню петиций приступлено до дневного порядку.

Додаткове справозданє краєвого Видїлу про петициї учительок а взглядно вдів по учителях Л. Жешовского, В. Калиновичівної, М. Шашкевичевої, Поросевичевої, Микетинової, Зелїньскої і Коростеньскої о почисленє лїт служби до вислуженини, взгл. признанє вдовичої пенсиї і т. д. відослано до комісиї шкільної, а громаді Корчин (пов. Коросно) дозволено побирати висші громадскі оплати від спірітусових напоїв, а справозданє краєвого Видїлу про зміну §. 46 водного закона переслано по рефераті пос. Т. Пілята комісиї водній. Новеля ся, зладжена на основі соймової ухвали з 5 липня 1901, має на цїли приспішити мельоіорацийні роботи та усунути аномалію, що виконанє примусових робіт, наказаних специяльними законами на основі технїчних проектів, затверджених центральними властями, було доси залежне від концесіонования через політичну власть 1-ої інстанциї в противеньстві до инших країв, де політичні власти в анальоґічних случаях обмежували ся до переведеня водноправного поступованя та видачі оречень лише що-до закидів та прав третих осіб. З черги мотивував пос. Стила своє внесенє про зміну будівельного закона для сіл. Він вказував на те, що теперішний будівельний закон для сіл неможливий до виконаня а до того приносить населеню величезні шкоди. Ходить іменно о постанову, що всї будинки можна класти аж в 5-ім метровім віддаленю від границї сусїдного ґрунту. В Галичині має морґ ґрунту нераз лише 2 м. широкости, так що навіть 8-ми морговий господар не може нераз найти доволї місця на мешкальний будинок. Внесенє се відослано до комісиї адміністрацийної. По сїм переслано до комісиї правничої внесенє пос. Содомори, який попирав прошенє громад підгаєцкого повіту, щоби правительство як найшвидше поспішило ся з утворенєм нового суду повітового в Горожанці, бо деякі громади підгаєцкого повіту як н. Бишів є віддалені аж о 26 км. від повітового суду в Підгайцях. — Після сего забрав слово пос. Бойко, мотивуючи своє внесенє, яким взиває ся краєвий Видїл, аби на найблизшій сесиї зі всею певностию предложив проект реформи громадского закона для місцевостий, не обнятих законами з дня 13 марта 1889 та з дня 3 липня 1896 В. кр. ч. 51 на основі полученя громадских обшарів з громадами. Внесенє то переслано до комісиї громадскої.

З черги мотивував п. Левицкий внесенє, аби ц. к. правительство з найблизшим шкільним роком приступило до заснованя ґімназиї з рускою мовою викладовою в Яворові. Внесенє відослано до комісиї викладової.

Внесенє пос. Андрія Любомирского в справі роздїлу автономічного пов. ланцуцкого на 2 повіти переслано до комісиї адміністрацийної.

З черги принято до відомости справозданє краєвого Видїлу про краєві фонди позичкові на будову касарень для войска за час від 30 вересня до 1 марта 1908, взиваючи правительство до запомаганя сего краєвого фонду засобами державними, та щоб відступило від накладаня домового податку на касарнї. На зазив комісиї адміністрацийної дозволено громадскій репрезентациї в Тарнобржеґу приняти поруку для позички в сумі 300.000 корон, яку має затягнути тамошна щадниця повітова; на внесенє комісиї краєвого господарства уповажнено краєвий Видїл обняти в управу краю низшу школу огородничу в Капітаньскій Вульцї, вставляючи на сю цїль до буджету 30.000

Панї де Бизі.

(З францускаго — Анатоля Франса).

I.

Коли я увійшов, простягла менї Павлина де Бизі руку. Якийсь час ми обоє мовчали. Єї соломяний капелюх лежав недбало кинений на фотели.

Она наблизила ся до вікна і глядїла на заходяче сонце, що ховало ся за кроваво червоний овид.

— Панї — відозвав ся я вкінци — пригадуєте собі ще на ті слова, які ви перед двома лїтами кождого дня під тим горбком на березї тої рїчки, на яку тепер дивите ся, заєдно повтаряли? Пригадуєте собі, як ви тодї з пророчо піднесеною рукою говорили о днях злочину і страху? Ви здержали тодї на моїх устах признанє любови, кажучи: „Жийте, боріть ся за праву і волю!" Панї, від того дня, від коли менї ваша рука, котру я не міг досить націлувати ся і умивати єї сльозою, показала дорогу, якою я мав іти, я видержав на нїй і пішов хоробро нею наперед. Я послухав вас, писав і говорив. Від двох лїт поборював я без милосердия вічно голодних бунтарів, котрі всюди сїють незгоду і ненависть, тих трибунів, котрі підбурюють нарід до демонстраций-них злочинів, удаючи для него любов, і тих трусів, котрі хотїли би, аби на престолах ближних приношено для них жертви.

Она перебила мене і дала менї знак, аби я слухав. Ми почули, як запашним воздухом огорода доносили ся здалека оклики смерти: „На ліхтарню з аристократом! На спису єго голову!"

Блїда і непорушна стояла панї де Бизі, приткнувши палець до уст.

— Гонять знов за якимсь нещастним — сказав я. — Кождої хвилї роблять ревізиї по домах в Парижи і нї в день нї в ночи не можна бути перед ними певним. Можлива річ, що они і сюди зайдуть. Мушу відійти, аби вас не виставити на небезпечність. Хоч я в тій дїльници мало знаний, то все таки в нинїшних часах я небезпечний гість.

— Лишіть ся! — сказала.

Другий раз роздав ся серед тишини наближаючого ся вечера крик розпуки. Крім того озвав ся ломіт і вистріли. Товпа наближала ся і чути було їх накликуваня: „Уважайте! Позамикайте виходи! Той нужденник не сьміє нам утечи!"

Панї де Бизі ставала чим раз спокійнїйша, чим близша була небезпечність.

— Ходім на другий поверх — відозвала ся. — Звідтам крізь отвори в жалюзиях будемо могли видіти, що діє ся на дворі.

Але ледве отворила двері, побачили ми в сїнях блїдого як смерть мужчину, котрого зуби дзвонили, а ноги під ним погинали ся і котрий зглядав як дух та лепетів ледве чутним голосом:

— Ратуйте мене! Укрийте мене!.. Они вже на моїй тропі... Виломили у мене двері і дістали ся до мого огорода. Они надходять...

II.

Панї де Бизі пізнала в марі Пляншонета, старого фільософа, котрий мешкав в сусїднім домі і спитала цїлком тихо:

— Не бачила вас моя кухарка? Она Якобинка!

— Нїхто мене не бачив.

— Слава Богу, сусїде!

Она потягнула єго до своєї спальнї, куди я за нею пійшов. Треба було бути дуже хитрим, аби найти криївку, де могла би Пляншонета укривати кілька днів, або хоч кілька годин, на всякий спосіб так довго, доки не мине найбільша небезпечність. Ухвалено, що я мав стерегти найблизше окруженє дому і що на даний мною знак бідний Пляншоне вийде бічною фірткою з огорода.

Між тим гонений, старий фільософ не міг удержати ся на ногах. Він упав на крісло і силував ся нам пояснити, длячого єго переслїдують. Оповів нам, що єго обжаловують, єго, ворога духовеньства і королів, немов би він з п. Кізоттом утворив заговор против конституциї і немов би дня 10 серпня не получив ся був з оборонцями Туілєрів. Але то була пізна видумка.

А правда була така: Обен, єго колишний різник, переслїдував єго завзято і з ненавистию, бо давнїйше Пляншоне часто упоминав єго, аби більше уважав на вагу при продаваню мяса. Отже той Обен, котрого Пляншоне в

корон, а після справозданя буджетової комісиї (референт п. Ст. Ґломбіньский) принято без дискусиї замкнене краєвих фондів за р. 1906 і 1907.

По відповідним умотивованю відослано до буджетової комісиї внесене пос. Криницкого в справі запомоги на засіви для громад пов. Богородчани та забезпеченя їм безплатної сировиці до комісиї буджетової, та внесене пос. Винничука в справі уділеня краєвої позички для громадян Вовчинець (пов. Станиславів). В селї Вовчинець сходять ся обі Бистриці, та ще й Ворона і постійно заливають долїшну часть сего села. Се повторило ся в 1908 р. три рази, тож тамошні селяни потребують конечно посторонної помочи.

Замітну справу порушив у своїм внесеню пос. Леваковский, в якім вимагав, щоби ц. к. рада шкільна краєва берегла точно постанови закона про будову народних шкіл та не жадала від громад престаций висших над 120%. Внесене се переслано до комісиї шкільної, а внесене пос. Жардецкого на заснованє староства в Лежайску та першу частину внесеня пос. Кивелюка о староство в Копичинцях відослано до комісиї адміністрацийної, а другу частину в справі заснованя повітового суду в Хоросткові відослано до комісиї правничої. Той сам посол мотивував відтак своє внесене, щоби заводити по місточках курси кованя коний. Відбуте львівского курсу є для ковалів важке, а ковалі, що его не відбули, боять ся кувати коний, щоби не стягнути на себе кар, або роблять то потайки — що для хліборобів річ дуже недогідна. Се внесене переслано до комісиї краєвого господарства. Внесене пос. Фрухтмана що до заснованя в Стрию реальної школи нового типу замість II. ґімназиї (польскої) переслано до комісиї шкільної а внесене пос. Ямпольского в справі заснованя повітового суду в Нароли до комісиї правничої.

В кінцевій части засїданя переслано внесене пос. Кронжеля з зазивом до правительства, аби оно берегло точно постанови закона про вируб лїсів, — до комісиї краєвого господарства; внесене пос. Біса о признанє 50.000 коронової запомоги для ниської повітової ради задля будови доріг — до комісиї дорогової; п. Біса на заснованє учительскої семинариї в Ниску — до шкільної, а внесене того самого посла в справі заснованя промислової школи в пов. Нисько — до комісиї промислової.

Тепер переведено доповняючий вибір до комісиї адміністрацийної, до якої увійшов одноголосно — пос. Стажиньский.

По вичерпаню дневного порядку відчитано нагляче внесене пос. Т. Старуха, в якім взиває ся правительство здержаня екзекуциї загальних податків та відписанє податків всім хліборобам, що потерпіли в наслідок сегорічних елементарних нещасть.

Наглячість внесеня ухвалено, а саме внесене переслано до податкової комісиї.

По відчитаню інтерпеляций і внесень п. Маршалок закрив засїданє, назначуючи слїдуюче на нинї 10 год. рано.

В понедїлок відбула ся в Люблянї нова демонстрация против Нїмців. В нїмецкім касині і в нїмецкій школї вибили вікна. Виновників на місци увязнено. В катедрі відбуло ся оногди заупокійне богослуженє за убиті в часї демонстрациї дві особи. На зарядженє войскових властий тїла обох жертв студента Адамовича і робітника Люндера, будуть викопані з гробів для сконстатованя, чи їх ранено з переду чи з заду. Люблянські Росияни зложили на могилах убитих вінці з написами: „Невинним жертвам нїмецкої ненависти“. Власти списали урядово шкоди, заподіяні при послїдних демонстрациях та отаксували їх на 8.400 корон. На кількох вояків 27 полку піхоти, котрі вийшли на улицю, напав гурт Словінців. Вояки мусїли глядати захисту в реставрациї та аж під охороною 20 жандармів вернули до касарнї. Войскові власти заборонили воякам ходити до публичних льокалів. — Адміністрацийні власти, побоюючись нових розрухів, заборонили на провінциї збори, скликані Словінцями для ухваленя протесту против Нїмців. В словіньских кругах появилась відозва, котра взиває словіньских студентів збойкотувати університет в Градци.

Новинки.

Львів, дня 1-го жовтня 1908.

— **Справи особисті.** Є. Е. др. Лев Білиньский, ґубернатор австро-угорского банку, приїде дня 5 с. м. до Львова, щоби взяти участь в нарадах соймових. — П. Віцепрезидент краєв. дирекциї скарбу, Стан. Прокопович вернув і обняв урядованє.

— **Відзначенє.** Старший комісар сторожі скарбової Леопольд Бельский в Станиславові одержав при нагоді перенесеня его в сталий стан спочинку золотий хрест заслуги з короною.

думці сотки разів надїляв порядною скількостию різок, став тепер президентом секциї і робив з своєї власти обширний ужиток. Вимавляючи назвиско Обена завмираючим голосом, видавало ся старому фільософови, немов би бачив перед собою лице того страшного ворога і на смерть наляканий закрив лице руками. В тій хвили почули ся дійстно кроки на сходах. Панї де Бизї засунула засувку і потягнула старця за параван. Застукано до дверий і Павлина пізнала голос своєї кухарки, котра сказала їй, аби отворила двері, бо перед домом стоїть зверхність громадска з национальною ґвардиєю і хоче перевести домашну ревізию.

— Они кажуть — додала дївчина — що в домі укриває ся Пляншоне. Але я знаю, що они помиляють ся, бо панї такого драба нїколи не приймила би; однако менї не вірять.

— То нехай ідуть сюди! — крикнула панї де Бизї крізь замкнені двері. — Покажіть їм цїлий дім від пивниці аж до поду.

Коли Пляншоне почув ту розмову, упав зімлївши за своїм параваном і лиш з великим трудом удалось менї при помочи зимної води привести его до житя. Коли прийшов до себе, шепнула до него молода женщина: „Друже, завірте менї! Не забувайте, що женщини хитрі“.

Відтак з великим спокоєм, немов би то належало до її щоденної роботи, витягнула трохи ліжко з ниші ід середині комнати, здоймила капу і подушки і при моїй помочи уложила три матераци один на другім в той спосіб, що між найнизшим і найвисшим утворив ся при стінї малий отвір.

В часї тих приготовлень роздав ся сильний тупіт чобіт, деревляних черевиків і пантофлїв, в який вмішали ся грубі, острі голоси. Для нас троїх була то страшна хвиля; але гуркіт віддалив ся і роздав ся вскорі над нашими головами. Ми сейчас зрозуміли, що национальна ґвардия під проводом якобиньскої кухарки перешукує під. Стеля тріщала під тяжкими кроками, чути було погрози і грубий сьміх. Ми відотхнули, але не було хвилї до страченя. Я поміг Пляншонетови всунути ся у вузкий отвір між матераци. Панї де Бизї приглядала ся нам; але нараз потрясла головою і з невдоволенєм глядїла на розбурене ліжко. Оно в теперішнім своїм видї виглядало більше як підозріно.

Она вправдї старала ся упорядкувати его, але то їй не удало ся.

— Мушу положити ся до ліжка — сказала.

Поглянула на годинник, була сема година вечер. Класти ся спати було ще за вчасно, а удавати недужу було неможливо, бо її якобиньска кухарка була би сейчас відкрила той підступ.

Кілька секунд стояла надумуючись, відтак почала спокійно передо мною розбирати ся, поклала ся до ліжка, а менї веліла здоймити черевики, сурдут і краватку: „Мусите удавати мого любка і они мусять нас несподївано заскочити. Ви немов не будете мати часу одягнути ся і тим панам отворите двері без сурдута і з побуреним волосєм.

Ледве ми так приготовили ся, роздали ся кроки людий, що з проклонами сходили з пода на долину.

Нещасливий Пляншоне так сильно дрожав, що аж цїле ліжко трясло ся. До того віддихав так голосно, що чути було его свистаючий віддих аж на коридор.

Нараз сильний удар пястука в двері перебив тишину.

— Хто стукає? — спитала Павлина.

— Представителї народу.

— Не можете хвильку заждати?

— Отворити, инакше виломимо двері!

— Прошу вас, пане, ідїть і отворіть.

Нараз немов би чудом перестав Пляншоне стогнати і трясти ся.

III.

Обен увійшов перший до комнати; був опоясаний трибарвною шарфою а за ним увійшло кількайцять людий уоружених списами. Обен дивив ся то на паню де Бизї то на мене.

— До грома! — крикнув — то ми сполошили любовну пару в гніздочку! Простіть нам то, хороша панї!

Відтак обернув ся до ґвардистів і сказав: „Ми санкільоти, знаємо ся на приличности!“

Однако мимо тих слів пригода та дуже розвеселила его і він сїв на край ліжка, взяв хорошу аристократку попід бороду і сказав усьміхаючись:

— Справдї, ті уста не на то сотворені, аби день і нїч молили ся, то була би дійстна шкода! Але република перед усїм. Ми глядаємо урядника Пляншонета. Він тут, о тім я пересьвідчений. Мушу его мати. Велю его зґільотинувати. То буде для мене щастєм.

— То глядайте его!

Ґвардисти почали шукати, заглядали попід всї меблї, отвирали шафи, списами кололи матераци і сягали ними попід ліжко.

Обен стояв при тім, чіхав ся поза ухо і глядїв косо на мене. Панї де Бизї, котра побоювала ся випитів, обернула ся до мене і сказала:

— Друже, ти знаєш цїлий дім так добре, як я, возьми ключі і опровадь всюди пана Обена. Знаю, що буде тобі мило зробити своїм співгорожанам ту малу прислугу.

Я повів ґвардистів до пивниці, де они випорожнили неаби яке число фляшок, попевертали всілякі річи, а вкінци Обен провертів власноручно кілька бочок з вином і покинув з своїми людьми залиту вином пивницю. Зараз по тім дав знак до відходу. Я привів тих людий аж до брами парку, замкнув єї на ключ, коли они щезли, і побіг на гору до панї де Бизї, аби їй сказати, що ми виратувані.

На ту вість схилила она голову поза ліжко і закликала:

— Пане Пляншоне! Пане Пляншоне!

Слабе зітхнене відповіло їй.

— Слава Богу! — крикнула она. — Пане Пляншоне, ви нагнали менї величезного страху; я гадала, що ви вже не жиєте!

Відтак обернула ся до мене і сказала з дивним усьміхом:

— Бідний друже, ви нераз так тїшили ся, говорячи менї, що мене любите; ах, від тепер того вже певне не будете говорити!

— **Іменованя.** П. Міністер робіт публичних покликав інженірів галицкої держ. служби будівництва Здисл. Вархаловского і Стан. Вавржковича до служби в Міністерстві робіт публичних.

— **Репертуар рускогo театру в Коломиї.** (Саля каси щадничої. Початок 7½ вечером. Абонамент на 6 вистав 12 К. Білети продае „Народна Торговля").

В суботу, дня 3 жовтня в друге: „Жидівка", опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

В неділю, 4 жовтня „Чумаки", комедия в 4 діях Карпенка Карого.

— **Дрібні вісти.** Дня 3 жовтня відбуде ся в Стрию в салі „Народного Дому" вечір пісні і гумору дра Льва і Філомени Лопатиньских. — Для шкіл однорічних охотників мае бути небавком виготовлена нова проґрама науки, котра буде класти більшу вагу на практичне образоване як на теорию. Новий плян буде небавком оголошений. — Щезла без сліду 23-літна Сура Гоніґ, вийшовши дня 26 вересня з помешканя свого батька при ул. Сонячній ч. 27. — 7 львівских злодіїв арештовано в Жовкви за крадіж з кишень. — В Петербурзі занедужало на холєру в послідних 24 годинах 223 осіб, померло 92, позістае в лїченю 1839. — В Рущуку в Болгариї були 2 случаї занедужаня на холєру, з котрих один закінчив ся смертию. Холєру занесено з Росиї. — Турецкий пароход „Ґаїріх" наїхав на пароход „Стамбул", котрий затонув. При тій катастрофі згинуло 140 людий.

— **Велике спроневірене.** Від 15 літ есть у Львові товариство задаткове з обмеженою порукою під назвою „Związek kredytowy", основане бувшим аптикарем а відтак і послом Яковом Пінесом Поратиньским. Директором сего заведеня, з котрого користали по найбільшій части жиди був давнійше Цукер, а касиером від часу основаня аж до недавна був теперішний его директор Яков Вайсман. Отже той Вайсман обікрав згадане заведене на яких 80.000 К. Вчера явив ся він у другого директора того заведеня, адвоката краевого Равха, і сказав ему, що від многих літ допускав крадежі на шкоду згаданого заведеня, а гроші програвав майже виключно на льотериї. Переведене сейчас шконтрум потвердили зізнаня Вайсманна. Крім того мало показати ся, що Вайсман понатягав також богато приватних осіб, як кажуть, на загальну суму 100.000 К, а крадежі допускав ся за помочию векслів ескоптованих в Związku kredytow-im та фальшованем книг.

Про спроневірене в Związku kredytow-im доносять нині: Вайсман маючи велике довіре длятого, що книги знаходжено завсігди в порядку, допускав ся спроневіреня в той спосіб, що фальшував векслі фірмові, забрав для себе фонд резервовий в сумі 19.000 К і виставляв книжочки щадничі на гроші, котрі задержував для себе. На слід дефравдациї навели перед тиждн̈ем кілька векслів згаданого заведеня зескоптовані в ріжних інституциях, котрі запротестовано. То спонукало дирекцию перевести шконтрум каси, в котрій поки що показав ся брак 10.000 К. В виду того зажадано від жени директора, щоби она покрила ту суму. Вайсманова дала вексель, а банк загіпотекував ся на реальности під ч. 9 при ул. Красіцких.

Але майже рівночасно вийшло на верх, що Вайсман забрав і фонд резервовий. Коли іменно один з директорів, др. Равх, добачив брак того фонду зложеного в тресорі каси в цінних паперах, спитав Вайсмана, де він подів той фонд. Вайсман признав ся тоді, „що позичив его шуринови на вадиюм" і заявив, що найдальше до суботи его зверне. В суботу знайшли ся папери дійстно в касі, а дирекция заявила тоді, що фонд той буде переховувати ся в окремім сховку, а ключ від него задержить дирекция у себе. Тоді Вайсман виявив дійстний стан річи і показало ся, що тоті цінні папери були позичені в домі банковім Файґенбавма на кілька днів, на що Вайсман дав вексель із своім підписом і жінки. Вайсман будучи директором і касиером в одній особі сам собі переказував виплати і сам відбирав гроші. Наконець виставляючи книжочки щадничі приймав вкладки, але не записував їх до книг, а книжочки виставляв лиш з одним, своїм підписом.

Крім того позаривав Вайсманн ще й богато приватних осіб, між иншим зарвав якогось лікаря др. А. на 70.000 кор. а якогось урядника банку гіпотечного на 30.000 кор. Ті дефравдациї сягають кілька літ взад, а всі гроші мав Вайсманн програвати на льотериї, на котрій ставив на одно тягнене нераз і по 700 кор. Рада надзираюча „Związk-у" хоче, як зачувати, зложити якусь суму на санацию і приступити поволи до ліквідациї, щоби не допустити до конкурсу, що було би сполучене з великою шкодою для довжників. Найгірше то, що на Вайсманах не можна нічого пошукати, бо камениця, яка належить до жінки Вайсманна, есть дуже задовжена.

— **Комітет будови бурси** руского товариства педаґоґічного видав слідуючу відозву:

Дорогі Земляки! Ще раз осьмілюе ся звернути до Вас, дорогі Земляки, комітет будови бурси Руского товариства педаґоґічного у Львові з такоюж самою просьбою, що й звичайно, іменно з просьбою о нові жертви на будову бурси, зглядно о рати на скрипти довжні. Вже стоїть гарний будинок бурси цілком готовий, вже красують ся на нім наші рускі герби: галицкий лев і український Архангел Михаїл, вже есть виписані на дверях незабуті слова нашого ґенія Тараса: „В своїй хаті своя і правда і сила і воля", вже оглядають з цікавостию сей незвичайний будинок й наші і чужі люди, вже перепровадимо до него 15-го жовтня понад 200 бурсаків, вже, здавало би ся, комітет довершив щасливо свого діла, добрим подвигом подвиг ся і... може спокійно по труді відпочити, тимчасом... тимчасом... саме тепер настали для комітету найприкрійші хвилі найтяжших клопотів та ріжнородних журб. Будинок здвигнено, і то надзвичайно скоро, та видано на него при теперішній у Львові дорожнечі материялів і робітника понад 326.000 корон, але в тій сумі есть 240.000 позичених! З позичок есть деякі, іменно векслеві, дуже для комітету неприемними і невигідними так задля високих процентів як й тому, що векслі мусіли бути підписані львівскими Русинами-патріотами на їх власне ризико.

Комітет підносить з великим признанем дотеперішну жертволюбивість нашої суспільности, котра в протягу не цілих двох літ зложила близько 100.000 корон на будову бурси. Справді се замітний і дуже потішаючий обяв у наших людий, що мимо ріжних потреб дали першенство найважнійшій, іменно тому почутю, що нам треба богато добре і здорово вихованих і образованих молодих людий! Честь нашій суспільности за те! Тож тим більше не тратить комітет і тепер надії, що наша суспільність покаже, що з'уміе двигнене собою діло на чисту воду вивести: нехай лише всі ті великодушні особи, що своїми чесними підписами на „заявах" зобовязались сплачувати точно місячні рати на довжні скрипти, схотять справді з свого морального зобовязаня супроти народу вивязати ся, нехай знову нині не забувають при ріжних нагодах збирати жертви для освободженя дому від довгів, то ми місячно будемо мати 5—6 тисяч корон! І от в протягу кількох літ каменица була би вже вільною від довгів — Більші добродії (що зложать найменше 25 К) будуть вписані в золоту книгу. — При сій нагоді звертаемо увагу на се, що поміщене в тім новім, по всяким ґіґієнічним вимогам уряджейім будинку буде так вигідне і здорове, що до бурси від тепер повинні давати своїх синів всі родичі без ріжниці стану, що бажають справді своїм дітям дати у Львові здорове поміщене, добрий, хоч невибагливий харч і знамениту опіку. Зголошеня приймае ще й тепер заряд бурси (Вірменьска 2). — По повороті Є. Ексц. Митрополита до Львова мае комітет намір устроїти величаве посьвячене сеї нової рускої твердині в княжім городі Льва. — До сеї відозви долучуе комітет чеки і мае надію, що кождий з них верне до нас бодай з одною короною. — К о м і т е т.

— **Нещасливі пригоди.** Іван Маршалек, челядник шлюсарский, перетинав вчера з другим товаришем зелізну траверзу при будові на ул. 29 листопада. Коли траверза була вже досить прорізана, хотіли оба кинути єї на землю, щоби єї зломити. Один з них пустив єї скорше на землю як другий а она підскочивши одним кінцем вдарила Маршалка в ногу і зломила єї повисше коліна. — Гнат Дикий, 54-літний зарібник, замешкалий при ул. Яблоновских ч. 9, виліз вчера в полудне на дерево оріхове, хотячи нарвати собі трохи оріхів; вриваючи однак перехилив ся так, що упав і потовк ся тяжко. Поготівля ратункова відвезла его до шпиталю. — Іван Макушиньский, 80-літний зарібник, посовгнув ся вчера на тротоарі і упав так нещасливо, що зломив ногу. І его відставлено до шпиталю.

Т е л е ґ р а м и.

Відень 1 жовтня. Ішпаньска королівска пара переїхала через Відень в дорозі до Будапешту. — Архікн. Франц Фердинанд з женою і донькою, міністер скарбу Коритовский і міністер справедливости др. Кляйн виїхали вчера до Будапешту.

Відень 1 жовтня. Міністер др. Фідлер вернув з Праги до Відня.

Черновці 1 жовтня. Нині перед трибуналом присяжних розпочала ся розправа о обиду чести внаслідок жалоби внесеної пос. Васильком против пос. Ончула. Оборонець пос. Ончула поставив внесене о делеґоване до тої розправи иншого суду присяжних і о відрочене розправи, але трибунал то внесене відкинув.

Шальон сір Марн 1 жовтня. Фарман устроїв вчера злет своїм аеропляном. З причини, що обірвав ся дріт, мусів він спустити ся на землю, зробивши в 37 мінутах 36 кільом.

Турин 1 жовтня. Міністер Тіттоні відїхав назад до Риму а Ізвольский поїхав до Штерна.

Курс львівский.

Дня 30-го вересня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	567·—	574·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	400·—	410·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	558·—	565·—
Акциї фабр. Липиньского в Синоку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот 4½%	99·20	99·90
4½% листи застав. Банку краев.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краев. .	93·70	94·40
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	97·—	—·—
" " 4% льос. в 41½ літ.	97·—	—·—
" " 4% льос. в 56 літ.	93·10	94·30
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·50	98·20
Обліґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
" " " " 4½% . .	101·—	101·70
Зеліз. льокаль. " 4% по 200 кор.	93·70	94·40
Позичка краев. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
" " 4% по 200 кор.	95·30	96·—
" м. Львова 4% по 200 кор.	93·60	94·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	48·50	52·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·50	28·50
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	68·—	72·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·40	22·40
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·50	2·52
100 марок німецких	117·10	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідае: **Адам Крахвецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).